

Revista històrico-estètica militant i numerada

La Comarca Artística

Color - Forma - Harmonia - Perspectiva

Olot Afiliat a la quarta carlinada Garrotxa

Maig 1988

100 ptes.

no. 2

Exemplar nº.

0435

EL GOVERN CENTRAL DE CATALUNYA CONVOCA ELECCIONS A LA COMARCA ARTÍSTICA

Quan més refiats estàvem de l'èxit aconseguit per les nostres prediques, ens hem endut la desagradable dutxa freda de comprovar que estàvem predicant en el desert.

La coalició que governa Catalunya, que creiem propera als nostres plantejaments ideològics, sembla que no en va tenir prou amb la farsa electoral de l'any passat i ara ens organitza la seva.

Com ens podem prendre un desercit polític com aquest? És que sempre més haurem de patir l'escrutini del populatxo?

L'acte polític suprem és la Coronació d'un Monarca, amb tota l'escenografia que li és pròpia, danses, funcions teatrals, Jocs Florals... El poble fidel, massivament bolcat als carrers, acompanya el seu Rei en aquests actes eternals que tothom comprèn tan bé. En definitiva, la Coronació es fa amb ART, amb un ART permanent, de mil·lenis.

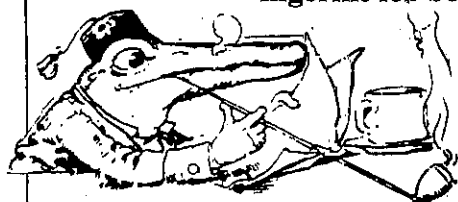
Què ens ofereixen en canvi els nefastos partits polítics? Els partits polítics no ens ofereixen res, deixant de banda honrosíssimes excepcions, la més digna de les quals serien els actes del III Reich, amb una extraordinària escenografia, un domini de la interpretació i de la dansa digne de vedettes del «star-system», un gust exquisit pel color, per la forma, per l'harmonia i la perspectiva; tot això amanit amb un magistral toc de les arts de la comunicació de masses.

Els nostres polítics ens han ofert un primer acte electoral sense cap dignitat i faltat totalment d'art: un acte polític fals. Ultra no mantenir les distàncies amb el poble, s'hi han barrejat indecentment, en calçotets, i la promiscuïtat ha durat hores, amb el pretext de competicions esportives. Això no pot anar. Haurem de prendre mesures enèrgiques. Qui avisa no és traïdor!

ARTISTES DE LA GARROTXA!!!

Inspireu-vos per a les vostres falsificacions
ingerint les begudes adulterades de

EL COCODRIL

Vi de raig - Cervesa aigualida - Ginebra de garrafa -
Conyac a granel - Whisky andorrà - Alcohol metilic.

Carrer de Sant Roc, 5 - OLOT

PAISATGE

Apaga el llum
que no entri el fum
del bosc que es crema.
A mi m'escou
com el fum d'ou
quan cremes crema.

Molts han pintat
el bell esclat
del verd paisatge;
policromat,
certificat,
subtil miratge.

Ara l'encert
del groc i el verd
i els colors tendres:
lleigs i fumats,
capdarengats,
s'han tornat cendres.

Ni un sol pinzell
no et troba bell,
subtil o plàstic.
Socarrimat,
poli-cremat,
ara fas fàstic.

V. M.

COMERCIAL STYLART, S. A.
ARTESANIA RELIGIOSA

BISBE GUILLAMET, 6 - TELF. (972) 26 11 90 - OLOT (GIRONA)

La Comarca Artística

CARTES AL DIRECTOR

Señor,
Como responsable del orden público en esta provincia de Girona, es mi deber advertirle que no toleraré en lo sucesivo más presencias multitudinarias de falsificadores, que no cesan de celebrar congresos, banquetes y convenciones en el Hotel Ultonia de esta capital, la cual va en camino de convertirse en una nueva versión, empeorada, de la antaño (que no hogaña) Muy Leal Ciudad de Olot, ya sin remedio caída en las garras de la Mafia del óleo, mucho peor que las del caballo y de la nieve.

Cese vuesa merced vuesa innoble campaña comercial y recurra a anuncios más clásicos, que por ello más nuestros, y tenga con ello por seguro que no ha de faltarle mi apoyo, que si no mi represalia, cuya vida mía guarde Dios muchos años.

P. N.

Resposta: Arraigada en nosotros la benéfica costumbre de obedecer, cuando se nos ordena como Dios y Vuestra Excelencia mandan, reduciremos al mínimo el impacto del anuncio del Hotel Ultonia, publicándolo con sus señas completas.

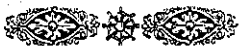
La Comarca Artística

Senyors:

Són vostès uns destructors poca vergonyes i insolents, que no respecten ni la tradició, ni la feina de tantes bones persones que han donat a la nostra ciutat fama més enllà del que la seva petitesa es mereix.

¿Què pretenen amb aquests quatre fulls pamfletaris i carregats de cinisme? Estan fent el joc als qui volen fer mal al nostre país. Vostès estan pagats per l'or de Madrid.

Adelita Fulla

Edita

Profides Supra Montes Garrotxa.
Dipòsit Legal: GI-261-87.
Exemplar per a socis.

LETTER TO THE DIRECTOR

Sir,
President Rigan is very em-prenyated wiht hostile propa-ganda of our aggressive competi-tor «Centre de Càlcul Girona», and he is preparing invasion of your disgraciated comarca if you do not rectify immediatly.
Remember Granada, Nicara-gua, Libia and other colonies.
The President of I.V.M.

Answer: Enviem urgent suborn 1000 quadres autèntics de 50 punts a cada President. Des d'ara publicarem anunci Centre Càlcul amb adreça completa.

The Artistic Comarca

Sidi,

L'anunci de cartró del nostre competidor «Maclot», sense adreça ni telèfon, ha despertat l'admiració del nostre departament de Marketing, que us vol contractar en exclusiva perquè anyieu tots els productes KYO. Els de la província de Girona ens hem d'ajudar.

Que Alà us protegeixi.
Torràs Sostens, S.A.

Resposta: Aquesta és una revista seriosa que no anuncia sostens ni altra roba interior de senyora, per falsa que sigui. A aquest pas, ens arribarieu a fer anunciar autèntiques gomes aràbigues.

La Comarca Artística

LETTRE AU DIRECTEUR

Monsieur,
La grandeur de la France et la grandeur des artistes de la France ne peuvent pas tolerer des annonces comme celui de cette petite entreprise em-prenyeuse que falsifie la figure et qui s'appelle «Février».

Montmartre, l'esprit, la joie de vivre, le cava français, le savoir - faire, le chic, la nasalité, la liaison et Paris-Paris vous ordonnent de ne plus faire des annonces sans adresse ou nous prendrons des représailles et ordonnerons aux touristes l'occupation de votre merdeuse comarque.

Monsieur le Président
de la Surveillance
de Grandeurs et des Arts

Réponse: ¿Vous vous pensez que vous êtes des Américaines pour donner des ordres, eh? Nous ferons ce que nous donnerà la gaine. Nous sommes fi-dèles à notre clientèle. Vos touristes d'espadrille n'ont pas assez de bon goût pour envahir une comarque comme la notre: ils préfèrent les bidonvilles de la Costa.

La Comarque Artistique

Muy señores míos:

He leído atentamente el primer número de su revista y les felicito por la misma. No creo que les moleste que les escriba en la lengua del imperio, ya que Ustedes caminan hacia el alba de la unidad del espíritu y luchan con afán y denuesto contra la vocinglería de los modernismos recalcitrantes.

Oh, oh, oh, si S.S. Majestad Carlos levantara la cabeza, sin duda que sonreiría satisfecho porque la guerra continúa. Adelante, bravos muchachos, no se olviden que detrás de ustedes hay muchos más.

La Joven Centuria

Nota de la Redacció: Molt senyor meu. Agraïm els seus compliments. Vostè, però, ¿es pot imaginar com es titularia un «paisatge amb camp de fajol»? «Paisaje con campo de alforfón». No hi ha ningú que se'l quedi, un quadre amb aquest títol.

MACLOT

Artistes de
la Garrotxa!
No mastegueu
més xiclets!
Mastegueu
cartons MACLOT
i feu obres de
«Papier Maché»

Manipulados de
Cartón del Clot, S.A.
Can Rafel. T. 29 41 74

CASTELLFOLLIT
DE LA ROCA

HOTEL ULTÒNIA

DONA ACOLLIDOR HOSTATGE
A CONVENCIONS, CONGRESSOS I
BANQUETS DE FALSIFICADORS.

Gran Via de Jaume I, 22
Tel. 20 38 50 - GIRONA

EMPRESARIS!!!

Centre de Càlcul Girona

US AJUDA A FALSEJAR
LA VOSTRA COMPTABILITAT.

Antoni Llopis, 14
Tel. 26 01 46 - OLOT

EXPOSICIONS MAIG - 88

FEINES FETES PER FER

Col·lectiva Convergència.

Sala Patriòtica, fins el 29 de maig.

Aquesta mostra de l'obra recent dels convergents units, té com a figura senyera el treball d'Arcadi C. al front del moviment nacional-gironí.

El vimeig de colors, blaus cels, verds bitllets, sols grocs, petits pujols ornats de quatríbars motius en un fons de barretines rampants, donen fe notarial dels valors de la permanència i de la positiva «entente» cromàtica del nacional - populisme - art - deco, amb les capes i mantellines populars.

Si analitzem el conjunt, l'horitzó es perd i les perspectives s'escurcen perillosament per la dreta dels marcs (alemanys of course), signe més que definitori del tarannà encisador d'aquesta mostra convergència, que a ben segur plaurà als visitants.

ALIAPOPULO

Olis Incombustibles.

Galeria Veray-Nanay, fins el 28 de maig.

Poques esperances tenen els seguidors del Popular-Art, que els seus esforços per amortir l'impacte de les innovacions paisatgístiques en les mass-media es vegin recompensats amb aquesta exposició.

L'obra exposada no presenta cap novetat respecte a anteriors exposicions. És com un fruit madur, que l'artista assaboreix desafiant entre muntanyes nevades i senyeres al vent.

Els incondicionals cal que no es perdin les poques oportunitats que tindran de veure en directe el Popular-Art.

S. C. OBIOLOS

Plàstiques Socialobrades.

Mostra itinerant.

A Girona: Sala Nadal.

A les Preses: Centre Terradellas.

Malgrat la qualitat de les tècniques emprades, no acaben de reeixir en el públic i en la crítica en general les tendències locals dels creadors de Plàstiques Socialobrades.

L'obra de S. C. OBIOLOS és un dens antagonisme pendular aplicat a una escala cromàtica exempta de colors forts. La crítica especialitzada esperava alguna manifestació cromàtica que entronqués amb la perspectiva històrica del productor socialobristic, de marcats tons vermellorsos.

Colors suaus, paisatges indefinits i un regust de pèrdua que combina perfectament amb l'adequació a les noves tècniques pictòrico-socials dominants, entre les noves classes pictòrico-socials dominades.

PRE-INICIATIVES

Col·lectiva ampliable.

Cinquena Galeria, del 15 al 29 de maig.

L'amalgama d'aquesta mostra col·lectiva no permet una definició clara dels colors de fons. Vermells intensos, amb Rosats de marca, induïxen a creure que aquesta serà una bona anyada i que la collita del 88 podria ésser bàsica per a definir l'espai pictòric que reclamen els integrants del col·lectiu de Pre-Iniciatives & Co.

En el traç veiem l'obra de grans especialistes, però no acabem de definir la idea que els mou a fer-lo, potser perquè el futur d'aquest moviment està més en l'spray que no pas en el pinzell.

ESQUERRA QUÈ?

Pastels.

Sala Hortelana d'Oix.

ESQUERRA QUÈ? presenta en aquesta exposició una sèrie de pastels amb motius paisatgístics (caseta & hortet), amb l'habitual tècnica quatríbarística. L'economia del color (vermell i groc alterns) i el concepte canvístic sobre els estatuts de les arts plàstiques, que promouen recentment, atrauran segurament més públic espectador que no pas adquirent.

Els incondicionals d'aquest moviment artístic apreciaran, segurament més que la crítica especialitzada, la sèrie denominada «Pompeu Fabra» feta amb acrílics sobre suport normalitzat.

C. D. SUÀREZ

Aquarel·les Centrífiques.

Galeria «Fes el Salt», Salt.

L'especialització en la diversitat fa que l'artista C. D. Suárez domini l'ambigüitat en les seves diverses concepcions. L'ancestral arrelament popular al divagisme, fa que les cares, rostres i perfils ací exposats, siguin objecte de l'admiració dels especialistes, els quals auguren un esplendorós futur a aquesta variant del populíctic-art, sobretot entre els antics admiradors de Plàstiques Socialobrades i del Convergèntisme. L'obra de C. D. Suárez és, en resum, l'ambigüitat feta rostre.

V. M.

RECEPTARI

Quadre fregit

Tot bon restaurador, tant el gastronòmic com l'artístic, sap que per a obtenir un bon resultat necessita comptar amb bons elements, de primera mà.

Ingredients: Una tela pintada a l'oli (cap acrílic); oli d'oliva verge; sal; un marc.

S'agafa una tela d'un a dos anys, ni massa jove ni massa vella, amb preferència un paisatge, bodegò clàssic o marina amb barques d'abans. Vigili bé que no hi hagi cap element distorsionador, com per exemple un pal elèctric, un cotxe o una figura amb texans.

Es posa a escalfar l'oli fins que fumeja. Es tira per sobre el

quadre fent-lo lliscar ràpidament i evitant que es formin basses. L'oli s'ha de llençar i no es pot tornar a fer servir.

Sobre determinats punts del quadre s'hi posa un xic de sal i es torna a repetir l'operació. La sal dóna a la tela un caire erosionat i ratat molt convincent. Aquesta és una operació delicada, per la qual cosa no convé abusar de la sal.

La tela es presenta guarnida del marc, tipus daurat amb pols incorporada, i escantonat, o bé de fusta senzilla lleugerament corcada, que s'ha d'haver introduït al forn a 110° durant 30 minuts.

ANUNCIS PER PARAULES

Accepto encàrrecs. Especialitat en tècniques sobre paper: dibuix, sanguina, gouaches, etc. C33.

Disposo de col·lecció de planxes per a gravats i litografies, estat deficient però aprofitable.

tables, provinents Escola Superior de paisatge. Les deixaria a canvi del 50%. VM4.

Busco fulls de paper en blanc, fabricats abans de la guerra, adequats per dibuixar. No importa si tenen taques o són florits. C37.

Niño artista con manitas de ángel se ofrece para cualquier tipo de obra. Precio a destajo. C67.

ARTISTES DE LA GARROTXA!

Quan us canseu de mastegar cartons **MACLOT**
per fer les vostres obres de «Papier Maché»,
mastegueu les pàgines de

L'OLOTÍ

La revista amb un sabor diferent!

BORSA

El mercat artístic s'ha vist sorprès per la inesperada entrada d'uns nous valors i accions. El fins ara desconegut en aquesta branca, «Club Internacional del Libro, S.A.» de «Promociones y Ediciones», llança la col·lecció «Las cuatro estaciones del año» a 9.900 ptes. valor subscripció per a cada títol. El termini de subscripció s'acabarà el 25 de maig.

Són uns valors —segons l'oferta de llançament— segurs i que, si una vegada expertitzats, no es valoren «en el doble (como mínimo) de lo que Ud. ha abonado, bastará con que nos los devuelva y le reintegraremos su dinero con una revalorización del 10%».

Es tracta de teles 30 x 40 cm, sense marc, i 44 x 54 cm emmarcades, obra de la «Cooperativa de Arte de los grandes pintores de la escuela romántica». Cada col·lecció és diferent i es tracta d'obres genuïnament originals, amb marcs «de estilo en madera labrada y decorada con pan de oro».

Aquest tipus de valors s'han de veure per poder-los apreciar i qualificar. Diu l'oferta: «El tratamiento del color, la armonía de los tonos y las acentuadas «veladuras» transmiten al espectador todo lo que los artistas veían y sentían en el momento de realizar la obra. Si la **Primavera** se adivina en la vigorosa lozanía de los árboles, el **Verano** se siente atrapado entre un riachuelo tranquilo y un luminoso cielo azul. El **Otoño** tiene la imagen apacible de un pescador entre árboles que amarillean y el **Invierno** late entre los troncos desnudos y el vuelo de las aves.»

El que s'hi troba a faltar són els noms dels quatre artistes que haurien hagut de firmar aquesta interessant oferta. Ara bé, com ja es veu pel caire de valor etern i inamovible que tenen aquestes obres, no sembla pas mala idea deixar oberta la porta a un acabament de l'obra pel comprador. Potser és això el que fa l'oferta atractiva, sempre que l'estil sigui el d'una escola, d'un seguidor, d'un mestre cotitzat.

DECRET DEL CONSELL EXECUTIU DE LA GARROTXA, QUE CREA LA DENOMINACIÓ D'ORIGEN «ESCOLA D'OLOT»

Preàmbul.— El Consell Executiu de la comarca de la Garrotxa, en ús de les competències que li són pròpies i en ple exercici de les seves facultats sobiranes, vol encetar la promulgació de normes legislatives regulant l'activitat econòmica més productiva i estable per tal de contribuir a la seva consolidació i difusió, en especial pel que fa referència a les característiques que fan que una obra pictòrica sigui mereixedora de la denominació d'origen «Escola d'Olot».

En conseqüència, aquest Consell Executiu promulga el següent

DECRET

Art. 1r.— Queda creada la Denominació d'Origen «Escola d'Olot» per a distingir obres pictòriques que reuneixin les característiques especificades en aquest Decret i en les normes complementàries que el desenvolupin.

Art. 2n.— La distinció serà atorgada pel Consell Regulador de la Denominació d'Origen «Escola d'Olot».

Art. 3r.— Podran obtenir la Denominació aquelles obres pictòriques executades amb materials de caràcter permanent, la temàtica de les quals sigui pròpia de la comarca de la Garrotxa.

Art. 4rt.— El Consell Regulador tindrà facultats per a homologar els materials permanents que poden ésser emprats, i els temes que poden merèixer la Denominació.

Art. 5è.— Malgrat el que especifica l'Art. 4rt., el Consell Regulador no podrà de cap manera homologar els dibuixos ni les aquarel·les; així com haurà d'homologar els retaules i les pintures a l'oli.

Art. 6è.— Malgrat el que especifica l'Art. 4rt., el Consell Regulador no podrà homologar els següents temes: a) Els abocadors. b) Els edificis o conjunts d'edificis de menys de cinquanta anys, que ocupin més d'un 10% de la superfície del quadre. c) Els boscos amb els arbres tallats i amb deixalles, i d) Els rius amb les aigües colorejades per la contaminació.

Art. 7è.— El Consell Regulador homologarà obligatòriament els següents temes: a) Tots els que facin referència a la Fageda d'En Jordà. b) Els camps de fajol, i c) Els arbres, el prat i la vaca.

Art. 8è.— El Consell Regulador elaborarà un emblema que serà utilitzat per a distingir les obres que es facin mereixedores de la Denominació.

Art. 9è.— El Consell Regulador serà compost pels següents membres: a) El President de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament d'Olot. b) Els Directors jubilats o ex-directors de l'Escola de Belles Arts, i c) V. M.

OLOT, a 10 d'abril de 1988

febrer

PER FALSIFICAR LA FIGURA

SOM 5 MILLIONS .000

CRÒNICA DE SOCIETAT

Hem tingut l'honor, a la ciutat, de rebre la visita de la Molt Honorable Senyora del molt honorable senyor, Senyora Marta Ferrusola de Pujol.

El motiu de tan significat esdeveniment fou la inauguració de la Plaça Malagrida i ensem l'entronització de l'escultura en bronze al centre de l'esmentada plaça, coronant així aquesta petita joia de l'arquitectura que envolta la plaça. El bon esperit s'ha imposat i ha fet possible que l'arquitectura plasmés el gran sentir de la terra, dels costums tradicionals, en l'elegància i la fortalesa de les columnes, en la pedra que recobreix la vil totxana, en els pòrtics que ens introdueixen als Sancta Sanctorum particulars de cada copropietari.

Hi ha molt d'arquitecte ahistòric que va destrossant la ciutat, cosa per què s'ha d'agrair a qui sap retrobar les velles essències, abandonar els camins que no porten enlloc, i regalar la vista i l'esperit amb una obra tan imponent que només recordàvem de les grans produccions del cinema americà. Aquelles es desmunten acabada la pel·lícula, aquesta enllaça amb el bon gust aristocràtic de la Torre Malagrida, que ja en els seus temps va saber resistir la temptació de l'arquitectura modernista i funcional, la qual feia anys que es practicava a Europa i part d'Amèrica.

¿Què podem dir de la ben plantada escultura, coronada pel Puigsacalm i obra d'un insigne artista local? No admet comparació amb d'altres pedres i ninots que hauria pogut fer una criatura, escampades per la ciutat. Allò sí que és una dona! Felicitment, també ho és la nostra il·lustre visitant.

EL MARXANT

Fill de botiguer, quan era petit el van fer anar a l'Escola de Belles Arts o en una acadèmia, per tal que no empipés a la botiga. Com que hi anava més per obligació que no pas per devoció, i com que també de qualsevol cosa se'n poden treure pèlles, va decidir de dedicar-se també a exposar i vendre les obres que altres pintaven.

Va descobrir que una de les diferències fonamentals del marxant d'obres d'art respecte a d'altres venedors al detall, és que l'intercanvi és una de les formes més normals de fer negocis amb els col·leccionistes. Al comprador d'obres d'art, al col·leccionista, li agrada creure que fa negoci, que augmenta el valor de la seva col·lecció fent canvis, i que així revaloritza les compres anteriors.

A més d'exposar les obres de pintors que començaven, i d'altres que mai no arribarien enlloc, però que tenien acceptació, a la rebotiga, en el seu despatxet, tenia sempre alguna peça especial, una troballa.

Va eixamplar el seu camp anant a buscar a les cases i en d'altres col·leccionistes obra que algun client cercava amb interès. Sense saber com, es va trobar que era més fàcil localitzar una obra per a un comprador que no pas un comprador per a una obra. Les seves bones relacions amb els pintors, ajudada d'una bona política d'inversions, anticipant diners a determinats pintors que no venien, li van fer plantejar seriosament el mercat de les obres autenticades. Mantenint sempre en primera línia les obres d'artistes vius, va potenciar a llarg termini, en connexió amb experts restauradors - certificadors, l'aparició de teles de mestres amb un mercat segur.

Amb la prudència típica del bon comerciant, sempre evità saturar el mercat i no es precipità mai a ofertar el que no era ben madur i preparat.

Per altra part, solidari amb els seus veïns i clients locals, col·locava l'obra autenticada a Barcelona, i l'altra a casa seva.

També va tenir el bon gust de deixar als seus hereus una col·lecció d'obra indubtablement autèntica, ja que en sabia exactament la procedència. Els seus últims dies va manifestar certs símptomes paranoics, ja que no li interessaven les obres en si, sinó d'on venien i qui havien estat els seus anteriors propietaris.

Per reial ordre del Pretendent Honorable, celebrarem l'aniversari dels PAÏSOS CATALANS. La tebiesa dels qui han decidit amb retard i fora de lloc anar a buscar el principi de la nostra identitat nacional, *només* MIL ANYS endarrera, ens crea una greu preocupació.

Fa molt més que som com som, i això ho hem de proclamar als quatre vents. Abans que el més Legítim agafés les regnes de la nació, tots nosaltres ja formàvem part d'aquest paisatge, sembràvem fajol, fèiem pasturar vaques, seiem a la vora del foc, i Cadaqués i la Moixina eren on encara ara són.

És un fals mil·lenari. Una nació que només té mil anys és un infant, potser un jove que està entrant a la pubertat. Ens volen vendre una obra antiga amb una firma recent. On s'ha vist, això?

Tots sabem que la veritable essència de la falsificació autèntica és datar i assignar una obra recent a una firma d'una època anterior. El que aquí es fa és posar la firma i la data en una obra mestra d'uns anònims desconeguts, divinament inspirats i dels quals s'ignora el temps en què van viure, perquè l'obra sempre ha estat aquí, plasmada en les innumbrables obres artístiques i en l'interior de tots els qui som veritables catalans. La celebració d'aquest mil·lenari és una mostra clara que des del Palau de la Plaça de Sant Jaume es comença a renunciar a la nostra història, a la nostra identitat.

V.M.

EMPORDÀ FEDERAL

Falsificadors que
falsifiqueu amb amor,
no llegiu més
**L'EMPORDÀ
FEDERAL,**
La revista que sempre diu la veritat.

SÈRIE NEGRA GARROTXINA

«NO EM TOQUIS EL PAISATGE SENSE GUANTS BLANCS, PETITA»

(Capítol II)

Havien arribat a Olot. Sidro va aparcar el Chevrolet 1938 a la pujada de Sant Bernat. Falqui abaixà el vidre d'una finestra del darrera. Tragué el cap i mirà a un costat i l'altre de la pujada. L'Oleguer no l'esperava. Falqui va moure el cap i arrugà el front.

—Ara torno —va dir amb disgust—.

Baixà del Chevrolet i va entrar al Niu d'Or per telefonar al Casi-
no. L'Oleguer no hi era. Penjà el telèfon i es recolzà a la barra, es
tragué la cigarreta dels llavis i respirà cansadament.

—Hola, «maco» —una rossa de pits grossos el mirava apassionada-
ment, a dos pams del seu clatell, darrera la barra—. Què vols que et
faci?

—Un «Parfait Amour», nena —digué tot assenyalant una ampolla
de ginebra—.

En aquell moment va entrar l'Oleguer, acompanyat d'un home
gras. Falqui parlà fluix però intel·ligiblement:

—Qui és? —la seva veu era acompanyada d'una mirada tensa—.

—Tranquil, Pep, tranquil, és el senyor Abel —un lleuger somriure
va torçar els llavis de l'advocat, mentre allargava la mà a Falqui—.

—Em devia un favor i... —li digué a cau d'orella l'Oleguer—. T'aju-
darà a deslliurar-te dels creditors.

—Es de confiança? —replicà Falqui, com si no hagués escoltat les
paraules de l'Oleguer—.

—Escolti, no he d'aguantar aquestes impertinències del seu amic.
—L'advocat féu el gest d'aixecar-se. L'Oleguer l'agafà d'un braç—.

—Tinc un negoci entre mans —digué Falqui amb cara inexpressi-
va—. Necessito una relació dels millors pintors olotins que es cotit-
zen actualment i una altra d'estudiants de pintura de l'Escola.

—Falqui es va aturar i adreçà una mirada amenaçadora a l'advocat;
la seva veu sortia ferma—. Confio en vostè, però si em traeix els seus
familiars només el podran recordar en pintura... M'entén?

—L'advocat assentí amb el cap—.

—Què pretens, Pep —va preguntar l'Oleguer—.

—Exportació de quadres.

—L'inspector Ortega et té fixat i et pot ficar al pot, ho saps, no?
—digué l'Oleguer amb cara preocupada. Ortega era un defensor de
la llei que havia vingut des de Girona per protegir els interessos
dels ciutadans olotins—.

—Oh, oh... —cantà Falqui, tot assenyalant la porta d'entrada. Dos
tipus denerits acabaven d'entrar al Niu d'Or, vestits de negre i amb
cara d'haver estat estafats. Eren els Boix, de «Boix i Cia.», dos
creditors d'ideologia avançada amb sentiments arrelats, clients
incondicionals de «La Guenya»—.

—Nena! —cridà en Falqui—. On és la porta falsa?

La rossa de la barra va assenyalant unes cortines amb desinterès.

Tres setmanes després, al pis de Barcelona, Falqui mirava amb
expressió dura uns quadres recolzats a la paret. El timbre de la
porta va sonar.

—Qui hi ha, Sidro? —digué Falqui amb veu forçada. Al moment va
entrar l'Oleguer—.

—Hola, Pep...

—Ah, entra, Oleguer. Entra.

L'Oleguer es va treure l'abric i s'instal·là en una cadira encoixi-
nada de vermell.

—Mira això —digué Falqui, tot assenyalant els quadres—. Joaquim i
Marià Vayreda, Galwey, Melcior Domenge, Berga i Boix, Berga i
Boada, Solé Jorba, Iu Pasqual... —L'Oleguer va decantar el cap una
mica a l'esquerra i els va mirar amb ulls profunds. El telèfon va
sonar. Falqui el va agafar i va dir: —Hola... sí, sóc jo, tens els
bitllets? I el permís d'exportació?... Quan marxem?... D'acord,
adéu—.

Va penjar i tornà la seva atenció als quadres. L'Oleguer tenia la
cara preocupada.

—Autèntics! —digué mig afirmant. Es va posar un dit al llavi infe-
rior, se'l va mirar i es va gratar el clatell amb el mateix dit. Al front
li havien aparegut unes arrugues d'irritació. Va respirar profunda-
ment i la seva veu féu un so malhumorat—.

—Ens la juguem, Pep?

—L'advocat acaba de trucar... Demà marxarem. Els exiliats
polítics esperen l'exposició dels quadres.

—Veneçuela?

—Veneçuela! —digué Falqui molt a poc a poc. Les cel·les de l'Ole-
guer es van ajuntar. Falqui va fer una ganyota i es posà a riure .

Alícia Boris

**CANTERA
ORTIZ**

La més autèntica pedra de basalt
per a les més perfectes falsificacions
de moais, i d'escultures de Xavier Corberó,
i d'Ernest Altés.
Castellfollit de la Roca. Tel. 29 40 57

**MARCS
MONTERO**

TOT POT SER FALS.
SI EL MARC ÉS MONTERO,
ÉS AUTÈNTIC.

Pintor Enric Galwey, I.
Tel. 26 67 93

PETIT DICCIONARI ARTÍSTIC (seguirà)

*Per als lectors de fora, sobretot els de Can Fanga, que no tenen la nostra sòlida
formació cultural, adjuntem un breu Vocabulari de terminologia del món de l'Art
perquè no tinguin problemes ni a l'hora de llegir La Comarca Artística ni quan
parlin amb olotins.*

OPART: Art de fer una OPA per un quadre fals.

OP-ART: Invertir en quadres falsos, comprats a ull.

IVO: Pintor de l'Escola d'Olot que no paga IVA.

AVI: Invertit vell que paga IVA.

NAVY: Esquadra d'homosexuals que no paguen IVA.

ART-DECO: Decorat fet amb amor. (Altrament se'n diu art de
cor).

PUNT: Unitat monetària forta, però molt especulativa, el tipus
de canvi de la qual oscil·la contínuament entre 10 i 15 cm2 de roba
pintada.

MARC: Evangelista que va donar el seu nom a un rectangle de
fusta, que s'ha convertit en una moneda forta, adoptada com a
símbol pels alemanys.

MARC-ZINKUS: Famós eclesiàstic carlí, que especula amb or i
monedes fortes: marcs, punts, etc.

IMPRESSIONISME: Shock produït a les amistats amb l'exhibi-
ció dels quadres falsos.

EXPRESSIONISME: Renecs que diuen les amistats, grogues
d'enveja, després de veure els quadres.

TEORIA GENERAL DEL FALSEJAMENT

(Capítol II)

LA POLÍTICA DEL FALSEJAMENT

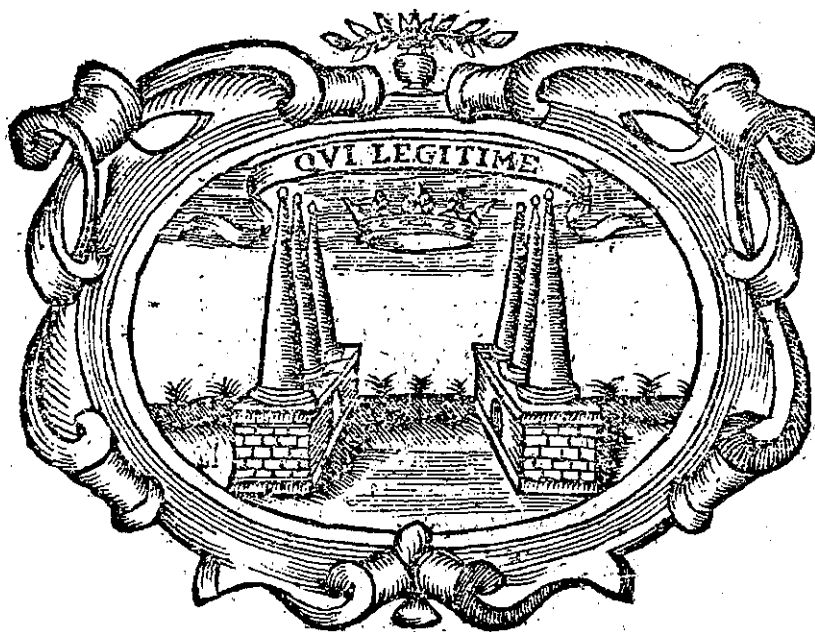
La política pròpia del corrupte estat democràtic no mereix aquest nom ni amb lletres minúscules. L'autèntica Política Tradicional no és basada en els capricis canviants de les turbes, tant si s'expressen amb tumults i revoltes destructores, com si ho fan pel sufragi universal. L'autèntica Política Tradicional és basada en la permanència dels Monarques i en llurs legitimitats. L'autèntica política de l'estat democràtic és, per tant, la política falsa.

Fins i tot els pobles que han caigut en les més pregones foscuries de l'aberració democràtica tenen tendències col·lectives inconscients que els duen a la recerca de legitimitats. Per exemple, els dos països occidentals capdavanters en les revolucions democràtiques i republicanes del segle XVIII, manifesten un fortíssim instint dinàstic i monàrquic, que només els ineptes, traïdors, depravats, estults, invidents i descreguts demòcrates poden deixar de constatar.

Esverada pels excessos de la Revolució francesa, França va iniciar un lent redreçament que, a través de diverses temptatives de restauració monàrquica, la durien a l'actual V República, que té un marcat caràcter monàrquic. El General De Gaulle, després d'instaurar-la, es va retirar a vetllar que tot esdevingués d'acord amb l'estat natural de les coses. Pompidou va actuar segons les directrius del General i va morir ocupant el càrrec, tal com abans feien els Monarques. Giscard d'Estaing, «L'Inepte», el tercer President, a qui pertocava la culminació del pla amb la reinstauració borbònica, es va equivocar de dinastia en oferir el Tron, a canvi d'un grapat de diamants, a Bokassa I, sense aturar-se a pensar que un negre no pot regnar en un país blanc; no li va quedar altre remei que lliurar el poder a l'enemic socialista. Ara els rojos veuen amb astorament com Mitterrand és cada dia més monàrquic.

Els U.S.A. (el gran país sense nom) van néixer degut a un estès rebuig al te per part de les classes altes, que preferien el whisky. Una desgraciada sèrie d'esdeveniments els dugueren de retruc a rebutjar la Monarquia britànica, el feudalisme i l'esclavitud. Però ja fa temps que la situació s'està redreçant. Els U.S.A. (altrament coneguts com EE.UU.) han intentat per dues vegades l'establiment de línies dinàstiques presidencials: els Roosevelt i els Kennedy. D'altra banda, s'ha establert i consolidat un original sistema neo-feudal, sense territori definit ni fronteres establertes com en els antics comtats o ducats; però amb un efectiu esquema de poder basat en la funcionalitat: les empreses multinacionals. Les principals dinasties són de tots conegudes, així com els principals membres de la noblesa: Henry Ford I, Henry Ford II, Morgan I, Rockefeller I i II, etc.

La Generalitat de Catalunya, reascuda d'un reproable rebom-bori republicà, ha manifestat sempre de manera inconscient les tendències monàrquiques que la van originar en els gloriosos temps de l'Edat Mitjana.

En efecte, el President Francesc Macià va ésser proclamat President i ja mai més no va deixar el càrrec fins a la seva mort, talment un autèntic Monarca. L'enterrament i el dol foren els propis d'un Rei.

El President Lluís Companys va morir màrtir, en funció del seu càrrec, en ple exercici de la seva Presidència vitalícia.

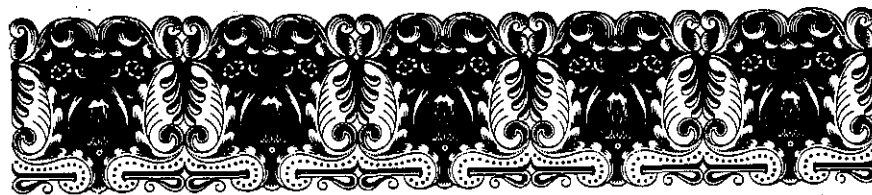
El President Josep Irla, designat successor pels residus del Parlament de Catalunya, que ja no representava ningú (això és un elogi), va consolidar les característiques monàrquiques de la Presidència.

El seu successor, Josep Tarradellas, que és l'actual President monàrquic de la Generalitat, ha condensat i acabat de consolidar totes les legitimitats del càrrec. L'any 1977 va reintroduir la Institució des del seu exili i, el 1979, va tenir l'elegància espiritual de renunciar a competir per una presidència electiva, cosa que hauria posat en perill les seves Legítimes Essències Monàrquiques.

De l'actual usurpador, el Sr. Jordi Pujol, només se'n pot dir, en el millor dels casos, que és com un príncep, que un dia serà nomenat hereu de la Corona i que ara es limita a exercir funcions regencials. Té voluntat de permanència, però la seva legitimitat és molt dubtosa si l'ha de revalidar amb consultes al populatxo. Si fos un autèntic President de la Generalitat, no es prestaria vilment a l'obs-cena litúrgica de les eleccions cada quatre anys, encara que les guanyi sempre. L'autenticitat de la seva presidència (en minúscules) ve donada per la falsedat inherent a qualsevol plantejament democràtic. El president Pujol és un president (en minúscules) autèntic perquè és un President fals.

La Presidència de la Generalitat serà Legítima o no serà. La presidència de la generalitat serà falsa o no serà.

V.M.

La Comarca Artística

L'ESCOLA

Capítol segon

Fageda d'En Jordà, febrer del 1901. Feia vint-i-sis anys que la Lliberada s'havia aparegut a Savalls i al Rector Ferrer a l'hort de l'Hostal de la Corda, i els havia tramès els fonaments del que seria, 117 anys més tard, el ple ressorgiment del carlisme.

Savalls havia mort en uns exercicis espirituals a Niza. Ferrer continuava de rector. Berga i Boix era el director de l'Escola de Dibuix... Tal i com preveia el Pla, els mestres carlins havien canviat el trabuc i la pólvora per pinzells i cavallets, i al llarg d'aquests anys no era gens estrany veure en els paratges de la Moixina una munió de boines vermelles immortalitzant una i altra vegada aquells paisatges, idíl·lics i incorruptes.

Així doncs, s'arribà en un punt en què veure pintar un paisatge era quelcom quotidià, com preveia la ciència psicoestètica - històrica del Pla Savalls. Per la força de la persistència quotidiana, s'aconsegüí crear la necessitat social de tenir un quadre a la saleta que representés un paisatge, amb figura o sense. Els mestres i els seus deixebles treballaven a preu fet. Aviat Olot quedà saturat. L'Escola no podia, però, aturar la seva producció... Què fer? Què fer? S'interrogava Lenin a Ginebra. Què fer? S'interrogava el Papa Lleó XIII a Castelgandolfo. Què fer? S'interrogava Alfons XII a Santander. Què fer?, li demanava Berga i Boix al Rector Ferrer. El Rector callava, concentrat com estava estudiant arquitectura i jardineria vaticana per correspondència.

«Què hem de fer, Lliberada? Vas dir que vindries i no vens...», pensava Ferrer mentre mirava els plànols del que havien d'ésser les escalinates de Sant Esteve. «Noia, si continues així, no seràs beata ni l'any 2000...».

«Ferrer... Ferrer... No reneguis». La veu familiar de la Lliberada retronjava a la rectoria. «Si no he vingut abans ha estat perquè he estat ocupada mortificant-me el darrer quart de segle».

«Però Lliberada, la situació és greu. El Pla Savalls perilla... Què hem de fer?».

«Heu d'ampliar mercat -digué la Lliberada-. Si en comptes de fer plànols jardinístics estudiéssis la psicoestètica veuries que Savalls ja ho estableix en el seu Pla. És l'hora d'expandir el missatge carlí del paisatge i la figura arreu del Principat. Crideu els mestres marxants, que comencin la seva tasca evangelitzadora i us buidïn els magatzems...».

«Però Lliberada -digué Ferrer-, no tenim tants mestres com voldríem, per a tan gran empresa».

«Si cal, i per la Causa, pintaran els escolanets i es pintarà en les Conferències de Sant Vicens de Paul. Rector, som tres milions... Anem per feina!».

Sota la planificació psicoestètica del Pla Savalls, l'Escola començà a augmentar la seva producció. Els mestres marxants corrien amb el mostrari de l'obra paisatgística sota el braç, arreu del Principat.

El Carlisme mantenia viva la seva empremta en les capes dirigents del país.

Convertits al catalanisme (malaltia infantil del regionalisme), els carlins controlaven tots els moviments socials de l'època. La tasca evangelitzadora dels mestres marxants trobà, doncs, el terreny preparat per a la introducció massiva de l'essència del Pla: el paisatge i la figura, ambdós idíl·lics i incorruptes.

L'Escola es veí obligada a fer torns rotatius de pintura paisatgística. A altes hores de la nit, i enmig de fogueres i teies que il·luminaven els paratges de la Moixina, es veien brigades de pintors que, estris en mà, reproduïen fins els més mínims detalls, la bellesa dels turons amb els roures pèñols i els pollancres, els camps de fajol i les anades i tornades del rector dalt del ruc...

Tal com preveia el Pla, i per tal de mantenir la producció, la feina es feia en cadena. Un cop el pollancre era perfilat pel mestre pollancre, aquest passava l'obra al mestre turoner, que donava la dimensió de camp visual. El seguia el mestre figurer, que tant instal·lava un rector dalt d'un ruc com un pagès tornant de mercat, o un pastor tocant el flabiol. A continuació venia el mestre fajoler que tapava tots els forats buits, plantava quatre roselles i passava l'obra al mestre signador, que posava una signatura vistosa al marge inferior dret del quadre, el datava, i el passava a l'assegador central de l'Escola.

Per a l'Escola i, consegüentment, per al Pla Savalls, tot eren flors i violes. Les dificultats de transport -tan freqüents en aquella època- se solventaren fent una cadena humana que des de la Fageda fins a Besalú transportava els quadres de mà en mà, solucionant d'aquesta manera l'atur i escampant la prosperitat a totes les llars.

Però una nova crisi amenaçava la continuïtat del Pla. Amb les escales i la jardineria vaticana de Sant Esteve enllestides i a punt d'inaugurar-se, Ferrer es pogué concentrar en les fórmules matemàtiques de la psicoestètica històrica, i s'adonà a temps del perill que es perfilava a l'horitzó. Esparverat, convocà una reunió a la qual assistiren el bisbe Torras i Bages, l'Alcalde d'Olot, el director de l'Escola i d'altres personalitats de major o menor relleu per al bon govern de la ciutat i del Principat.

«Senyors -digué Ferrer-, la situació és greu, i a fora fa un fred que pela.»

«Potser si el senyor rector encengués l'estufa i els llums, ens descongelariem i a la vegada ens podríem veure les cares» -digué Torras i Bages, irritat-.

«Com els he dit, la situació és greu, i tots els branquillons que teníem de reserva els hem hagut d'utilitzar per il·luminar l'entrada a l'Exposició Regional Olotina de Belles Arts i Indústries. Pel que fa a la llum, millor deixar les coses com estan, a la penombra.»

«Però Rector, què és el que funciona malament? -digué l'Alcalde d'Olot-. Hem seguit el Pla Savalls, fent les oportunes correccions. Berga i Boix és director de l'Escola i el renom dels seus mestres i deixebles ultrapassa les fronteres de l'Occident conegut. Hem fundat l'Institut Olotí de les Arts, les Ciències i la Indústria, i hem fet l'Exposició Regional Olotina de Belles Arts. A més, hem creat el Centre Catòlic i tenim els obrers entretinguts sota l'advocació de la Sagrada Família. Els escolapis ja tenen col·legi que, de fet, és l'únic. L'Art Cristià, a més de ser negoci, expandeix la figura -idíl·lica i incorrupta- més enllà dels mars. El setmanari «La Comarca Leal» és el més venut, admirat i temut de tots els que es fan a Olot, i com vostè sap molt bé, ja tenim instal·lades a Olot les Carmelites, vostè mateix ha posat l'hàbit a les Germanes Josepines i ha creat la secció masculina de les Conferències de Sant Vicens de Paul, ha beneït l'església de Nostra Senyora del Portal, la capella de Sant Roc, la del Montsacopa, l'església dels Caputxins, ha reestablert el Venerable Tercer Orde de Penitència de St. Francesc d'Assís, i les obres d'ajardinament i les escales de l'església de Sant Esteve, que vostè dirigeix, estan a punt d'acabar-se...»

«Senyor batlle, vós només sou l'Alcalde de la ciutat, no pinteu res. Per aquesta raó, teniu molt pocs elements de judici per valorar la crisi que ens envolta.»

«Cert, només sou l'Alcalde -assentí Torras i Bages-.

«En el Pla Savalls la figura de l'Alcalde és merament decorativa -continuà Ferrer-, un càrrec temporal i sense continuïtat. No té la importància de la direcció de l'Escola, ni tan sols de la Rectoria ni de tants altres punts bàsics de decisió psicoestètica - històrica. A més, sou l'únic dels ací presents que heu estat «escollit» pel poble el qual tot i essent dirigit, al cap i a la fi, és aliè al nostre projecte.»

«Bé, jo pensava que...»

«Silenci, Alcalde, de cara a la paret! -bramà Ferrer mentre l'Alcalde assumia el seu paper agenollant-se, braços en creu. A les mans sostenia l'edició manuscrita de les «Bases de Manresa»-.

«Rucs. Necessitem rucs. El ruc català serà un bé escàs i molt buscat, ben aviat. La solució d'aquesta crisi només serà possible si invertim totes les nostres finances comprant rucs.»

(continuarà)
V.M.